

Cesta

4

2011

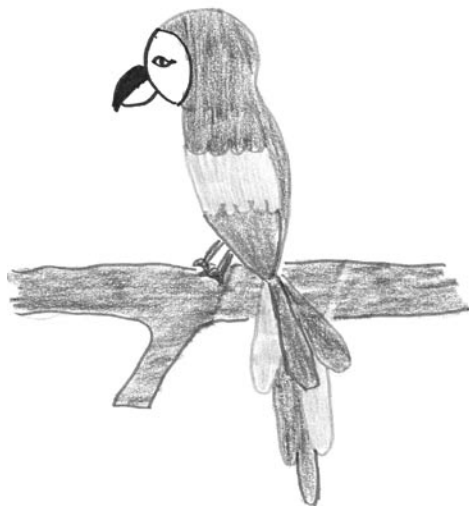
KŘESŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 12 Kč

Modlitba	3
Podobenství.....	4
Víte, co to je?	5
Ta naše květena - česká? 4.....	6
Babičko, co to znamená?	8
Jonáš, Ninivé a velryb.....	10
Toulky s Kuldou.....	12
Velikonoce	14
Soutěž o tři knihy	15
Písnička	16

(Obrázek Richarda Mendla z Kolína)

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 107
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Grafotechna Print s. r. o.
 Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9,
 tel.: 840 306 090
 Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, prostřednictvím redakce.
 Ilustrace: J. Oleš, V. Švejnová, P. Herold, R. Mendel, E. Hořínková
 a archiv časopisu Cesta
 Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Tolik jsme prosili
za uzdravení strýčka Františka,
a on přece umřel.
Jak to, že jsi nás,
Pane Bože, nevyslyšel?
Jenže zrovna tak těžké je pochopit,
jak to, žeš nechal umřít i Pána Ježíše.
Některé věci prý pochopím,
až budu starší, ale všechny stejně ne.
Děkuji za to, že věřím,
že všechno, co děláš, je dobré a správné.
Ale víš, že je to někdy moc těžké tak věřit?

**Z dětských modliteb,
sesbíraných Irenou Kuželovou,
kazatelkou Jednoty bratrské**

O neplodném fíkovníku

V Lukášově evangeliu 13,6-9 Ježíš říká: Jeden člověk měl na své vinici fíkovník; přišel si pro jeho ovoce, ale nic na něm nenašel. Řekl vinaři: „Podívej, už tři roky sem chodím pro ovoce a nic. Pokácej ten strom!“ Vinař odpověděl: „Pane, dej mu ještě jednu šanci – okopám ho a pohnojím, když ani za rok nebude mít žádné ovoce, dáš jej porazit.“

Ten fíkovník – to jsme my, věřící lidé. Naše víra má být poznat po ovoci. Co to znamená? Nemusíme každému na setkání vykládat, že jsme křesťané, protože když budeme podle naší víry žít, lidé to poznají – z toho, jak se chováme.

A co ten fíkovník? Rostl na vinici, to znamená v úrodné, obdělávané půdě. Byl na tom lépe než jiné stromy, které nikdo nehnojil, neokopával a nezaléval. Také my se můžeme těšit z mnoha darů – máme Boží slovo, máme modlitbu, máme společenství církve.

Přesto ten fíkovník nenesl žádné ovoce. Pán té vinice však to ovoce chtěl, neměl zájem na tom pěstovat strom, ze kterého neměl žádný užitek. Bůh také po nás chce ovoce, není mu to jedno, zda přinášíme plody nebo ne. Jednou přijde a zeptá se nás.

Fíkovník dostal ještě šanci. I my máme ještě čas. Ale ne navždy. Je v tom veliká naděje, ale také závazek.

Ovšem nebojte se - přinášet ovoce víry není tak těžké, jak se může zdát: znamená to např. neubližovat slabším, nepomlouvat své kamarády, pomáhat těm, kdo to potřebují, nezávidět... Jistě vás napadnou další příklady!

Jana Krajčířiková

A – luk
lup
luh
lub

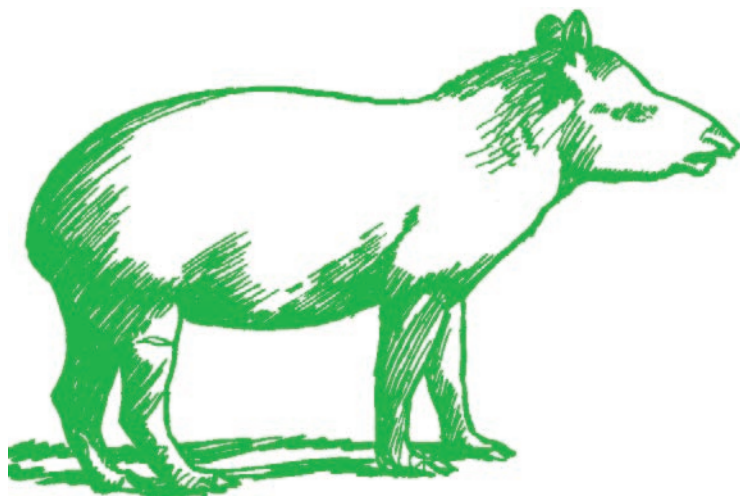
B – tapír
papír
rapír
safír

C – mandel
mandl
mandle
madlo

Z. S.

(Správné odpovědi najdete na str. 14)

4. Čemeřice

Dalším z poslů jara je právě tato rostlina, která vykvétá nezřídka ještě na sněhu. Zařazujeme ji do čeledi pryskyřníkovitých, kam patří tak rozmanité květiny jako například oměj, koniklec nebo blatouch. Rod *Helleborus* zahrnuje asi 45 druhů rozšířených převážně v jižní a jihovýchodní Evropě a ve východní Asii; u nás se vyskytuje zplaněle a ještě vzácněji zplaněle na americkém kontinentu. Většinou jde o trvalky a navíc jedovaté.

Pro brzkou dobu květu a zajímavý vzhled se mezi zahrádkáři těší oblibě její šlechtěné odrůdy. Čemeřice jsou domovem v řídkých listnatých lesích, v zahradě se tedy uplatní v polostinných zákoutích, na okrajích keřových záhonů a pod stromy, jejichž korunami částečně prochází světlo. Jsou citlivé; na slunečném stanovišti mohou trpět popálením ostrým jarním sluncem.

Čemeřice černá (*Helleborus niger*) je nejznámějším druhem z rodu čemeřic. Je to 15-35 cm vysoká bylina s přizemními listy, které se skládají z pěti až devíti dílů, jsou protáhlé a pilovité, dále pak má listy lodyžní. Vykvétá jedním nebo dvěma velkými květy, které samozřejmě nejsou černé; naopak jsou čistě bílé nebo narůžovělé. Můžete se jimi kochat od února do dubna. Čemeřice černá pochází ze severovýchodních Alp a z Apenin, zplaněle roste ve střední a západní Evropě. Obsahuje tři jedy-glykosidy (helebrin, heleborin a heleborein), které dráždí sliznice, trávicí ústrojí a nervovou soustavu. Otrava čemeřicí je vždy vážná. Jako první pomoc se podává živočišné uhlí, okamžitě je však třeba vyhledat lékaře.

Čemeřice nachová (*Helleborus purpurascens*) je o trochu vyšší a od čemeřice černé se liší ještě barvou a počtem květů. Květy má obvykle tři a jejich barva kolísá od načervenalé po purpurovou, uvnitř květu je obvykle odstín mnohem slabší. Kvete opět v únoru až dubnu. Planě roste ve východní Evropě a části střední Evropy (např. východní Slovensko), u nás jen vzácně zplaněle, často se však pěstuje v zahradách. Je jedovatá; její účinky jsou podobné čemeřici černé.

Čemeřice zelená (*Helleborus viridis*, na obrázku) dorůstá 20 až 40 cm. Květy, vyrůstající po dvou a po čtyřech, mají žlutozelenou až světle zelenou barvu a objevují se v období únor-duben. V České republice tato jedovatá bylina zřejmě není původní, pravděpodobně pochází ze západní Evropy. Čas-

to je však pěstována a občas zplaňuje zejména v horských a podhorských lesích, podél potoků, na stráních či křovinách; vzácně i v nižších polohách.

Čemeřice zahradní (*Helleborus hybridus*) je zástupcem šlechtěné odrůdy pěstované v zahradách. Existuje velké množství nejrozličnějších typů, které vykvétají celou škálou barev: od bílé nebo zelenavě krémové či žluté až po růžovou, červenou a tmavě švestkově modrou. Obvykle dorůstá kolem 45 cm, doba květu u některých odrůd začíná již v prosinci. V zahradě působí její svěží barvy jako vítané oživení po jednotvárných zimních měsících, děti by si ji však rozhodně trhat neměly; jak již jistě tušíte, ani šlechtěním se jedovatost této rostliny neztrácí.

Petra Štěpánová

„Babičko, co bude dneska k obědu?“

„Dneska je půst, Kačenko, nebude žádné maso, jen bramborové plac-
ky.“

„Co je to půst?“

„Půst znamená, že si něco odepřeme, abychom měli víc času soustředit
se na Pána Boha.“

„Když nebudu jíst maso, budu se víc soustředit?“

„To samo o sobě asi nestačí. Hlavně musíš chtít. A odepřít si můžeš i
něco jiného než maso – něco, co ti zabírá hodně času a přitom to není tak
důležité. Já třeba dneska vůbec nezapnu televizi a místo toho si budu číst
v Bibli.“

„A proč je zrovna dneska půst?“

„Dnes je Velký pátek, tento den Pán Ježíš hodně trpěl a byl ukřižován.“

„To je ten samý Ježíš, co se narodil o Vánocích?“

„Máš pravdu, o Vánocích si jej připomínáme jako právě narozené mimin-
ko, o Velikonocích jako dospělého muže.“

„Je to ten, co jsem ho viděla v kostele na kříži?“

„Ano, to je on. Smrt na kříži musela být strašná.“

„A co provedl, že musel takhle umřít? Já myslela, že byl hodný.“

„To byl. Nikdy neudělal nic špatného. Ale říkal lidem pravdu, i těm moc-
ným, kterým se to nelíbilo, tak se rozhodli ho zajmout a zabít. Taky se jim
nelíbilo, že dělal různé zázraky a uzdravoval lidi. Báli se ho.“

„Proč jim neutekl, když uměl dělat zázraky?“

„Jistě by mohl. Ale věděl, že se to musí stát, aby se naplnila Boží vůle.“

„Co to znamená?“

„Ježíš s Bohem často mluvil, aby zjistil, co si Bůh přeje. Takže věděl, že
to musí udělat.“

„To s ním mluvil jako ty, když se modlíš? A proč to musel udělat? To ho
neměl Bůh rád, když po něm chtěl takovou hroznou věc.“

„Ba ne, měl ho moc rád. Ale všechny ostatní lidi má také rád. Ježíš musel
zemřít, ale za tři dny ho Bůh vzkřísil a tím zachránil nejen jeho před smrtí,
ale všechny lidi. To je úžasná věc, ale máš pravdu, je těžké to pochopit a i
spousta dospělých s tím má potíže.“

„Jak to myslíš, zachránil před smrtí? Vždyť lidé pořád umírají!“

„To je pravda, ale smrt neznamená konec. Po smrti se všichni znovu sejdeme v nebi, v Božím království a tam už budeme napořád a nebude tam žádné trápení.“

„Takže se tam uvidíme i s dědečkem?“

„Ano, i s dědečkem, už se na něj docela těším.“

„Babičko, ty pláčeš!“

„To nic, Kačenko, to nic. Jen jsem si vzpomněla na dědečka...“

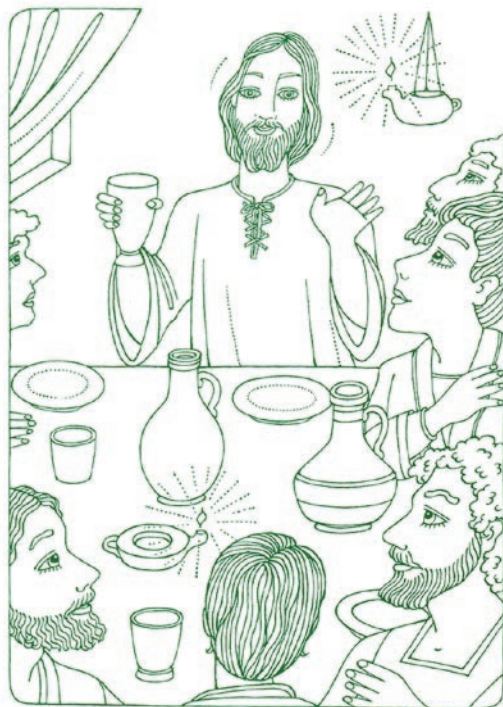
„A kdyby Ježíše neukřižovali, tak bychom do nebe nemohli?“

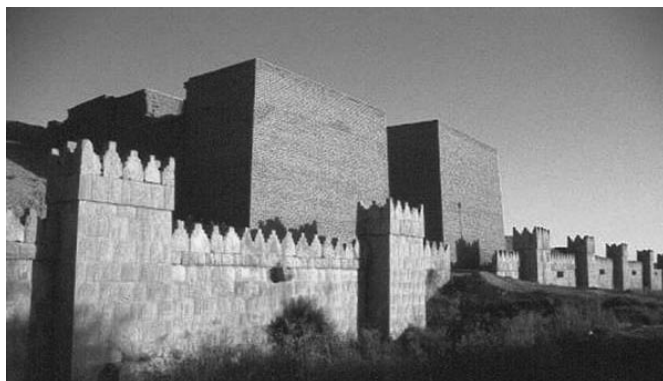
„Přesně tak. Proto mu musíme být moc vděční, že to pro nás udělal.“

„Tak dobře, já si dneska taky nezapnu televizi. Až sníme ty placky, budeš mi ještě vyprávět o Ježíšovi?“

„Samozřejmě, moc ráda, ty moje chytrá hlavičko!“

Jana Krajčířiková

To krásné město Ninivé
nemělo jméno poctivé.

Bezpečně byly městské brány
železem těžce okovány,
zdi byly pevné velice
a z hradeb zněly polnice.

Pod hradbami, jak zákon káže,
dnem nocí střídaly se strážě.

Kdo chtěl by celé město znát,
tři dny by musel putovat.

V ulicích stály vznosné domy
a u chodníků kvetly stromy,
v parku byl rybník s bílým pískem
a s rybkami a vodotryskem.

Uprostřed města skvostný hrad
byl vidět zdálky odevšad
a odtud mocný, pyšný král

širému kraji panoval.
Hodoval, v sálu plály svíce,
a zpěvačky a tanečnice
mu zpívaly a tančily
a svého krále bavily.

V tom městě žili lidé pyšní
a blahobytní, zlí a hříšní.
Sám Pán Bůh s výše jasnozřivé
se díval dolů na Ninivé
a dumal, ptal se sebe sám:
„Co jen s tím městem udělám?“

Pak rozhlédl se dálnou dálí
přes hory, lesy, pouště, skály.

Hle, člověk na výšině stál.
Ten muž se Jonáš jmenoval.
Byl spravedlivý, Boha ctíl.
A Bůh teď muže oslovil:

„Slyš, Jonáši! Jdi do Ninivé
a vyburcuj to město lživé
a lidem prorokuj můj vzkaz,
že naplnil se jeho čas:
za čtyřicet dní z Ninivé
že budou trosky neživé!“

Klaus-Peter Hertzsch:
„Der ganze Fisch war voll Gesang“
S přihlédnutím k biblickému prorockému spisu „Jonáš“
volně přebásnil Miroslav Matouš
(pokračování příště)

Květ pro královnu – první část

Čtveřice dětí rozjitřených něčí zlomyslností se vrátila na loďce k přístavišti u domu porybného s odhodláním kamaráda vypátrat, pak ale zůstala v rozpacích stát na návsi. Byla to zvláštní náves, nikoli do čtverce, jak návsi bývají, ale do kruhu, protože Kvítkov stál na poloostrově obklopeném vodou. Na pěkná a upravená stavení byl příjemný pohled, ale jejich vzhled děti nevnímaly. Otec Jurášek by patrně šel najisto, děti byly bezradné. Přece nemohou vtrhnout někomu do domu a obvinít ho, vy jste nám ukrad Kuldu. Co kdyby to nebyla pravda?

V tuto denní dobu byli mužští obyvatelé Kvítkova v zaměstnání mimo obec, doma zůstaly jen hospodyně, maminky a babičky, a ty měly na práci úklid, hlavně zametání domu od půdy až před práh. Měly to načasováno tak, že se smetáky a košťaty vyšly ven, právě když vyšly sousedky a mohly si trochu popovídat. Vedle domu porybného to byla statná paní Včalová, které se říkalo Medařka, přestože se včelích žihadel bála, zato vynikala silným hlasem. Podivila se, když se před ní zastavily čtyři děti a zdvořile i zkroušeně zároveň se ptaly, jestli neviděla jejich kamaráda kulového bleska.

„Kulda se nám totiž ztratil...“

„Cože?“ ozvala se. „To není jen tak samo sebou. Někdo vám ho nepřál.“ Právě tím silným hlasem zavolala na sousedku Vobeckou, známou tím, že poskytovala útulek zatoulaným koťatům a odrostlejší kočky potom chodily pořád s ní a vlály ocásky. „Slyšíš, Marie? Porybného dětem se ztratil ten hezkej Kulda!“

Nejen zpráva šla od úst k ústům - podél domů a domků, kterými byla obestavěna náves, šly i všechny matky a babičky, byl jich celý houf hrozivě se ježící košťaty a smetáky, a ten houf pořád rostl, a nebyl zticha, naopak byl čím dál hlasitější, bylo to hotové srocení a vzbuření. Protože jestli někdo záviděl Kuldu dětem pana porybného tak, že ho ukrad, poškodil a urazil celou obec, vždyť Kulda se líbil všem, považovali ho za vzácnost a měli ho rádi. A co teprv řeknou Lužectí, kterým pomohl od záplavy? To se jen tak nenechá!

Takhle postupoval spravedlivě rozhořčený dav žen od domu k domu, až dospěl k prvnímu a zároveň poslednímu stavení u příjezdové silnice. Byla to malinkatá chaloupka, kde bydlel občan, kterému se nikoli bez úsměvu říkalo

Smejčil. Už se neví, jestli to byla Lucinka nebo jiné dítě, kdo zavolal: „Jé, podívejte se!“

Všichni se zastavili a zírali s podivem, jak se sklep na Smejčilově dvorku rozevřel, jako když se nad ním rozevře víko. Otvorem vyrašil obrovský trs bramborové natě a rostl před očima do ještě větší mohutnosti. Uprostřed se vztyčila lodyha vysoká a silná jako sloup a nad ní se rozsvítil bílý nafialovělý květ se žlutým vnitřkem, ohromný jak slunečnice a možná větší. Nade vším poletoval Kulda a veselým kroužením cosi sděloval.

„To já jsem ten jediný brambor ve sklepeš ozařoval,“ překládala Lucinka, která ovládala blesčí jazyk ze všech nejlíp, „aby vyrost a Smejčil měl radost, když už mě do sklepa vlákal a zavřel.“

„Tak takhle je to!“ ozývalo se z houfu obyvatelek Kvítkova.

Věc nebyla k jednoduchému pochopení, protože jste se museli obdivovat tomu veletrsu bramborové natě a velevětu nad ním. Radovali jste se z Kuldova dovádění nad tím na poli nevidaným divem a z toho, že ztracený Kulda se opět našel. A nemohli jste zapomenout na to, kdo chudinku Kuldu vlákal do svého sklepa a uvěznil ho tam. Když k tomu Kvítkovanky dospěly, nic je už nemohlo zadržet.

„Takhle je to! Smejčil je ten zloděj a zrádce!“

Ladislav Muška
(pokračování příště)

Tak jako z vaječ kuřátka zrodí se ze slov pohádka
Ze dne plného sluníčka zrodí se veselá písnička

Radostné dětské zpívání
do dálky zimu odhání
Nic nenecháme náhodě
pošleme zimu pryč po vodě

Svatava Mášová

Správné odpovědi ze str. 5:

- A – luk je zbraň
lup je kořist
luh je louka
lub je tenké dřevo k výrobě různých nástrojů
- B – tapír je zvíře lichokopytník
papír je výrobek k psaní, balení a tisku
rapír je bodná i sečná zbraň
safír je modrý drahokam
- C – mandel je 15 kusů
mandl je stroj na uhlazování tkanin
mandle jsou součástí nosohltanu a také semena mandloně
madlo je držadlo

*Tajenku získáte, pokud správně seřadíte velikonoční události za sebou tak, jak se udály. Svě řešení nám pošlete do redakce do poloviny května a v čerono-
vé Cestě se dozvíte jména tří výherců knihy.*

1. Zatčení Ježíše (E)
2. Ukřižování (V)
3. Umývání nohou učedníkům (I)
4. Úmluva Jidáše a velekněží (Ž)
5. Modlitba v Getsemane (J)
6. Petrovo zapření (Ž)
7. Ježíšův vjezd do Jeruzaléma na oslátku (J)
8. Poslední večeře (Š)
9. Očištění chrámu (E)
10. Vzkříšení (Y)
11. Ježíš před Pilátem (I)

Blahopřejeme výhercům soutěže z únorového čísla (Tajenka: Chodil s Bohem)

Vanesa Oláhová z Kojetína,

Šárka Svičková z Kolína a Martina Hlavatá z Liberce

a moc děkujeme všem, kteří nám zaslali své krásné obrázky, jako na této stránce
nádhernou Noemovu archu od Elišky Hořínkové z Ratají nad Sázavou.

Kreslete dál, vaše díla velice rádi otiskneme!

D Fis h e H e A D Cis

1. Stál jsem v tu do-bu, stál jsem u hro-bu, znenadání
fis h fis Cis fis A⁷

jsme tu sa-mi, na-dě-je by-la jen sen. Ref. A přece
Vždyť přece

D Fis h h⁷ e E⁷ A H e

kámen odva-len, svítá nový den, hled, ať tahle novi-na,
A D G A⁷ D

že se znova za-čí-ná, ne-zůs-ta-ne tvo-jí jen.

2. Ať v tuhle dobu
z tohoto hrobu
do srdcí i po vši zemi
naděje jas je šířen.

Ref.

